

1 - 3 februari, update met o.a. feuilleton wasmachine deel 4 en dagje Ayamonte

Er is nieuws van Fnac en zij berichten ons dat Neo Casa ons een bericht heeft gestuurd. Zo gaat dat, een beetje overdreven is het opeens wel zeg. We checken een regel verder onze e-mail en inderdaad zegt Neo Casa ons dat het bestelde product naar verwachting begin volgende week aan zal komen bij Neo Casa. Dat schept hoop...en maandag is het carnaval dus we rekenen er een paar dagen bij. We doen makkelijk, dat heet Portugees. We wassen een en ander met de hand en we kunnen makkelijk onze was uit handen geven maar dan zitten we nog met het droogprobleem. Zojuist hebben we ons laatste laken in gebruik genomen, van het logeerbed afgehaald.

Ondertussen vinken we gedane klussen af in het onderhoudsboek. Voor sommige klussen zijn onderdelen nodig en we besluiten op deze mooie dagen waarbij het kwik in de kuip naar 27 graden loopt en in de wind in de schaduw van Albufeira komt het tot 22 graden, naar Ayamonte te gaan waar de befaamde Nederlandse Chandlery is gevestigd.

De tolgeweg A 22 naar Spanje is prachtig slingerend gelegen tussen de heuvels van de Algarve waarbij we, naarmate we oostelijker komen, minder bebouwing tegen komen en de Algarve zich meer toont zoals menigeen het zich herinnert. Witte huizen in groene beboste of met heide getooide heuvels in plaats van andersom. In Vila Real de San Antonio zetten we de auto en we nemen het kleine veerpont naar Spanje over de Rio Guardiana. In Ayamonte zien we de jachthaven waar we in maart zullen aankomen en voor ons uit, de Guardiana rivier op ligt het ongerepte landschap van de West Algarve en Oost Spanje.

Het is Siësta. O ja! Dit is Spanje, dus tot 17.00 uur geen winkel open. Het is warm, echt zomers en we slenteren over het mooie stadplein, Plaza de la Laguna, met Azulejo- bankjes en palmen, naar de Chandlery. Het is een kleine winkel met ongelofelijk veel voorraad en het duurt even voordat je het overzicht hebt zo rommelig is het hier en daar uitgestald. Annelies struikelt over een bezem, op het bureautje van de handelaar staat een printer/kassa uit de oertijd van het digitale leven met stof en vingerafdrukken van jaren....tis maar waar je op let... Haken en klemmetjes zijn netjes aan de muur opgehangen maar Annelies neemt hier en daar onlogisch geordende om maar niet te zeggen ongeordende voorraden waar. Een man die enigszins verspaanst is, die wel zeker weet wat zeilers nodig hebben en met zijn jarenlange zeilervaring en handelservaring terecht inkoop waar behoefte aan is, in tegenstelling tot de meeste Portugese en Spaanse Chandlery 's die verkopen wat ze zelf mooi vinden. Nou dat hebben we gemerkt. Wij zijn in de mooiste winkels geweest met de nieuwste snufjes waar je dus geen moer aan hebt. Enkele artikelen heeft hij niet op voorraad en we spreken af een bestellijstje te maken en het hem te mailen.

De zon is warm en de palmladeren ritselen in de wind. Op het mooie Spaanse plein Plaza de la Laguna nuttigen we een lunch van sla en avocado, door Peter samengesteld.

Nog even een bijzonder detail:

Op de Plaza de la Laguna zijn vorig jaar veel palmen aangetast door een venijnig kevertje. De palmboom wordt van binnenuit, waar het vrouwelijk kevertje haar 250 eitjes legt, opgegeten. Men vermoedt dat de kever in Ayamonte terecht is gekomen, nadat in de 90-er jaren palmen uit Egypte waren geïmporteerd die deze kever in zich hadden. Deze geïmporteerde palmen zijn toen in Granada en Malaga geplant....Op dit moment herstellen de palmen maar de keverziekte doet zich nu voor in de palmen die aan de Paseo de Ribera staan, (Rivieroever).

We wandelen terug naar het veerpontje, blij met de boodschappen. Peter kan aan de slag.

Wat later hangen echt pikhaak, mooringhaak, bezem en visnet onder de zonnepanelen. De ventilatortjes komen in de kajuit en slaapkamer, en we hebben een hor aangeschaft voor over- en om de ingang van de kajuit. We hebben een geweldig idee voor een klamboe over de gehele kuip, inside information...we gaan daar nog niet over uitwijken. Maar voorlopig doen we het met deze afscherming en insecticide en spray's. Hoewel aan zee, zijn de eerste 3 muggen toch al gesignaleerd en geplet. Gelukkig hebben de dakramen allemaal horren.

In de namiddag lopen we naar de werf. Er staan al een paar schepen op de kant, waaronder een enorm zeiljacht. Van onderaf gezien is het nog gigantischer dan wanneer hij in de haven zou liggen. Mannen in overalls zijn het schip aan het afsputten. Hier doen ze niet zo moeilijk. Ze hebben geen mondkapje voor. Bij een werkplaats annex Chandlery vragen we waar we moeten zijn om te regelen de Skadi op de kant te krijgen. Een stukje terug is er een kantoortje. het was ons niet opgevallen, maar we lopen er nu naartoe. Uiterst vriendelijk worden we ontvangen en er wordt een afspraak gemaakt voor de "Skadi-op-de-kant"-dag. Daarna lopen we naar Nautiworks waar joviale Luis Guerreiro João ons een prijsopgave geeft van Dinghy's en we vragen hem of hij het Mercury motortje kan reviseren. Não problema.

Een stuk verder zijn 4 bedrijven gevestigd waar we onze boot kunnen laten afsputten, 2 kleine en 2 grotere bedrijven. We kiezen voor een klein bedrijf, iets zegt ons dat dat beter is. We komen terecht bij Celtic Marine Lda. en nadat we Hallo roepen of liever Ollah (Portugees) komt een man in overall buiten aanlopen en geeft ons een hand. Hij spreekt Engels. „You are English..!“ zegt Peter. „Welsh!“, zegt hij lachend, ons even op de vinger tikkend. Ja, je zegt ook geen Belg tegen een Nederlander of Hollander tegen een Fries. Hij neemt ons mee naar zijn kleine kantoortje. Afsputten van de Skadi wordt geregeld. En daarna vragen wij of hij Dinghy's te koop heeft, of misschien een tweedehandsmarkt weet voor die rubberbootjes. Hij zegt :, tweedehands is hier niet. En ik kan je prijzen geven en folders van Dinghy's , maar zoekt eerst maar eens uit wat het kost via Nederland, echt, daar is het veel goedkoper. Waarschijnlijk scheelt het u al gauw 300 à 400 euro, zelfs als je het bootje uit Nederland laat opsturen". Wat een wereldvent.

We besluiten op zijn advies een "inflatable" boot te kopen met een lengte van 2.70 m., in Nederland. Inflatable, omdat een boot met harde bodem van aluminium of hout zwaar is, niet opgevouwen kan worden en de bodem is uiteindelijk niet steviger dan van een opblaasbodem omdat van beiden de onderzijde van hetzelfde vinyl is gemaakt. Wil je echt een harde bodem (voor ons sowieso niet praktisch) dan moet je een Dinghy met Epoxy bodem kopen en die zijn behoorlijk duur.

4 februari, Sauerkraut

Het is niet zozeer dat we dit allemaal opschrijven om de lezer te amuseren, maar door een verhaaltje neer te zetten maken we meteen een geheugensteuntje.

We zeilen niet, maar er is op het land van alles te beleven...als je er oog voor hebt. Dat geldt trouwens ook op zee. Zee....wanneer gaat dat weer gebeuren...? Daar zien we toch wel naar uit.

We zijn opeens helemaal "beschäftigt"(Duits hoor je hier opeens veel) met de Dinghy en helemaal blij dat we er een op de site van Kniest in Muiderzand (of all places) hebben gevonden.

Peter heeft daar in de Chandlery ook al voetstappen liggen (waar is die man eigenlijk niet geweest) en dus is de dame aan de telefoon heel vriendelijk...of ligt het aan het bedrag...hm...

We moeten met Kniest bellen, want we lezen op hun site dat ze overal leveren maar niet in Portugal. Vind je het gek...?! Wij zijn al ervaringsdeskundigen!

Kniest bepaalt zijn afleverprijs aan de hand van DHL en dat hoeven we niet. We doen het Portugees dus we hebben tijd en we vragen de dame de aflevering te regelen via Post.nl en zijn Portugese "broertje". Binnenkort komt er dus een vervolgverhaal/soap 2. Geintje!

Hoopvol zijn we want vandaag is de rubberboot besteld en we brengen ook nog het Mercury motortje van de Dinghy naar de werkplaats van Nautiworks, Lda., waar we eerder al net zo hartelijk zijn ontvangen door de baas, Luis Guerreiro João, als bij Celtic Marine LDA. de winkel van het scheepsonderhoud. En ook vandaag komt de chef Luis lachend met zijn bruine ronde gezicht naar ons toe en steekt zijn hand uit. We leggen het motortje voor zijn voeten: hier is-ie dan. Ja helemaal goed maar ik ben de winkel aan het verhuizen en ik weet niet meer waar mijn spullen allemaal zijn", zegt hij lachend, „ in feite is het beter om een hele nieuwe impellor te bestellen want ik

moet zoeken naar een impellor hier in de werkplaats hahaha. Ja, haha leuk zeg. We lachen mee en we zeggen hem dat we tijd zat hebben. Eens kijken of dat helpt, want mensen opjagen hier in Portugal werkt helemaal averechts.

En dan hebben we een nieuwe supermarkt ontdekt; tip: helemaal geweldig, de AH onder de Algarve supermarkten. Je bek valt open van de sortering, ook hagelslag (3 soorten), beschuit, DROP (3 soorten), kortom véél Nederlandse en Engelse spullen en prachtig vlees...en de naam is Apollonia.

Barmhartigheid van de dag: een muntje aan een bedelaar gegeven.

Gerecht van de dag: zuurkool van de Aldi en Unox rookworst die Ank Meinders voor ons had meegenomen, wat een Goddelijk gerecht.

9 februari, van Carnaval en klotweer

Het Portugese leven ligt weer stil en dus ook onze wasmachine. We blijven thuis omdat we de wasmachine elke minuut verwachten en Peter wil "die vent" charteren om de machine naar de boot te helpen brengen. Maar...hij komt niet. Carnaval is hier een zoveelste excuus om niet te werken. Overigens klinkt vandaag dus niet de stadssirene- ja, je blijft lachen hier- die elke dag om 12:00 uur afgaat: schafttijd!!!

We gaan weer eens naar de bioscoop, een film die humoristisch zou moeten zijn, maar waarvoor Robert de Niro zich heeft verlaagd tot onderbroekenlol hoofdrolspeler. De flauwe moppen met namen van geslachtsdelen worden continue over het scherm gegooid. Vermoedelijk is dit als een taboe brekend protest bedoeld in het nog altijd preutse Amerika. Meer kunnen we er niet aan verbinden als jaren 60/70 taboe doorbroken vijftigplussers, verder is het weer even aangenaam om in de bios te vertoeven met een maxi cola en 2 kaartjes voor elk 4 euro. TIP: 1 euro p.p. korting met een Continente-pas, de plaatselijke AH bonuskaart. Het leven kost hier niks.

De katten verschansen zich onder het blauwe afdekzeil van de motorboot t.o. ons en komen niet meer naar huis. Peter jaagt ze eronder uit en ze krijgen elk een paar flinke tikken. Een ochtend regels opleggen helpt meteen.

De katten breken 3 nachten de tent af. Het is verdomme net of je kinderen hebt. Rammen aan het keukenkastje, over alle banken heen rennen, poep op de vloer en Annelies zet de slaapkamerdeur open en schreeuwt naar Odin: Hé! Doe effe normaal!!! Kappe!!

Het is slecht weer in Europa en dus ook enigszins in de Algarve. Met een 18 graden, maar toch een straf koud windje is het winter, ook hier. Maar in de luwte op de boot, wanneer de zon door de wolken breekt, is het heerlijk toeven tot in de middag. Cappuccino zonder koekje want we doen even zonder koolhydraten: Peter is nu in totaal 17 kilo kwijt en ziet er uit als een jonge God en Annelies is haar 2 kilo overtollig gewicht kwijt.

Er komen meer toeristen in de appartementen naast de haven: het blik 70+ is opengetrokken...Rokende Portugese vrouwen (dat is hier nog een statussymbool) wandelen tijdens hun Carnaval weekend langs en leunen keuvelend over de havenbalustrade. Men kijkt naar ons en stelt zich de vragen die Annelies zichzelf vroeger stelde, onbekend met de wereld van zeilers...

We doen klusjes: er hangt reeds 1 ventilator, een het luchtbuis is eindelijk eens op de aansluiting vastgezet, we werken uren aan het samenstellen van filmpjes voor op de site. We hebben spijt dat we niet meer video's hebben gemaakt, in het begin van de reis, maar je kan je afvragen: als je al zoveel fotografeert en je moet nog inslingeren- helemaal als je nooit hebt gezeild- en onthechten...hoeveel móet je dan filmen, want op de eerste plaats stond en staat nog altijd genieten en ervaren. We zijn geen Japanners.

We doen een rondje Bricolage, de Leroy Merlin, een megamarkt voor mannen èn vrouwen: van gordijnaccessoires en crazy gecapitonneerde zijden hoofdeinden voor je bed tot allerlei elektra en gereedschap en vele voorraden, badkamers en keukens van marmer. Annelies kikt daar op de vele regenboogkleurtjes stopcontacten. Rôse, pistache-groen you name it they have it. Wat doen wij eigenlijk met een Gamma?! Kom naar de Algarve en shop till you drop!

11 - 12 februari, a happy day

Hij is er...

Na de Carnaval besluit Peter nog maar eens op de site van Neo Casa te kijken. Daar lezen we al dagen lang dat de machine onderweg is van de transporteur naar ons. Op zaterdag 5 februari heeft Peter reeds een bericht gestuurd naar Neo Casa wanneer de machine zal worden afgeleverd (lees: ook werkelijk over de drempel heen) Daar hoort binnen 48 uur bericht over te komen. Maar ja, het is Carnaval ook op internet. Nu belt Peter op donderdag 10 februari maar eens met Fnac. De dame aan de telefoon heeft blijkbaar zelf ook geen hoge pet meer op van Neo Casa, want Peter neemt een irritatie waar als hij vertelt dat wij in het onwetende zijn. Zij zal Neo Casa even mailen dat ze behoren te reageren op ons bericht van zaterdag.

Wat gebeurt er... De telefoon gaat vandaag. Nadat we tien keer enthousiast naar de telefoon zijn gerend als hij ging, hebben we nu het geloof verloren en neemt Peter ongeïnteresseerd de telefoon op: de vrachtwagen staat bij de Marina! Wat?!! Alle hens aan dek, de katten in de stress en Annelies pakt de camera erbij. Twee sterke (knappe) Portugezen tillen de Candy aan boord...het is donderdag, wasdag mensen. En vrijdag sluit Peter de wasmachine aan.

De rug:

Annelies is bij lange na, niet de enige die "last" heeft van haar rug. Verkeerd bukken, of slapen of zitten of zomaar ineens schiet het erin. De befaamde plek in de onderrug. Ooit begon het na het tillen van een baby, nu bij het oprapen van een papiertje. En dit is de derde keer binnen 8 weken. Annelies loopt al 3 dagen pijn te lijden. En niet zo'n beetje ook. Ze valt huilend in bed als de pijn zich in de loop van middag en avond- ondanks cocktails van pijnstillers- heeft opgebouwd. Pijn is doodvermoeiend, Annelies wordt er depri van en we mogen niet klagen, het leven lacht ons immers toe? Peter is het zat. Hij neemt Annelies mee naar de privékliniek van Albufeira.

Formulier invullen, gaat u zitten. Na 10 minuten worden we opgehaald en krijgt Annelies een gesprek met arts en een injectie Dexamethason, een injectie cortisone en een hormooninjectie met pijnstillende werking (ben je meteen van je overgangssymptomen af, ook interessant bij PMS haha) en plakpleisters "profèn", een soort die door de huid heen dringt, en ook nog pijnstillers, echte goeie. „Wij raden u aan eens een scan te doen. Wilt u dat? Dat kan nu meteen". HUH?? Dus Annelies heeft een Scan gehad en binnenkort weten we waarom zij steeds door haar rug gaat. Zo gaat dat in Portugal, heel snel en tegen een redelijke prijs. Met name de scan en injectie zijn goedkoop. Credit card erbij en als de verzekering het niet vergoed claimen we het bij de reisverzekering. In elk geval weet Annelies dan na 27 jaar wat er (hopelijk niet) aan scheelt. In de loop van de middag kan Annelies alweer zitten en een beetje lopen en zelfs een grapje maken...hihi.

Brevet Open Water Diving

We doen de Duikwinkel aan en we worden hartelijk (Portugees) te woord gestaan. We gaan ons eens op de hoogte stellen... In het kleine overzichtelijke winkeltje wordt ons uitgelegd wat er bij een eventuele duikcursus komt kijken. Het wordt ons wel erg gemakkelijk gemaakt, het duikbad is achter de winkelruimte, alle duikspullen zijn zichtbaar voorhanden. We hebben een klik met de mensen en we hoeven alleen maar te besluiten wanneer we het willen doen. Take your time, we kunnen op elk moment dat we willen, beginnen.

Praatje geluidoverlast in de haven:

Met de duikinstructeur gaat een geanimeerd gesprek van start, over duiken, de haven, dromen van duiklocaties (Kaap Verdië!) en (zijn wens) Lagoonzeeilen (Catamaran), en woon-en leefsituaties. Hierbij merkt de vrouw van de instructeur op dat je in Portugal mega veel belasting betaalt op huurprijzen en kooprijzen van huizen en dat je beter een boot kunt kopen en daarop kunt wonen.

Dan vragen wij ons af hoe het in deze haven is, in de zomer. Want we werden nu al van de boot af geblazen door de muziek van de lounge club "Deck 21". Nee, zegt de duikinstructeur, dat mogen ze helemaal niet. Er hangen overal decibel-meters, verbonden met de gemeente, en zij hebben nu al een grote boete gekregen. We geven toe dat

wij er wel wat last van hebben gehad, overdag. Maar dat het nu is afgenomen, geen wonder. De instructeur laat ons weten dat het helemaal niet zo slecht is om hier in de zomer te liggen, geluidsoverlast is er amper, want er is controle. De geluidskraan wordt door de gemeente, waar de uitslagen van de decibel meters binnen komen, dichtgedraaid. Veel boten komen overdag in de Marina liggen maar vertrekken weer in de avond. Dan is het rustig aan de pontons. Tis maar dat je het weet!

Katten duiken niet

Als we het er nog eens over hebben, zit Freija vanaf de vloer ons aan te kijken, die blik van: is het niet eens tijd voor een stukje vlees van de kip? „wil jij ook leren duiken...” interpreteert Peter. Freija kijkt hem strak aan met haar opeens grote ogen, zegt mauw en denkt, dat heb ik al in St.Malo gedaan sukkel.

De zoons

We appen/telefoneren met alle zoons die alle drie geweldige berichten voor ons hebben....wordt vervolgd. Trots, blij en ons hart gaat naar hen uit!!

13 februari, aangepaste update wasmachinesoap deel 6

De hele kajuit ligt overhoop. Peter schroeft de hele kledingkast uit de slaapkamer want de wasmachine kan er niet zomaar ingeschoven worden: het is kast eruit, en kastenset achter hoofdeind bed er ook uit (die zat dus met nog 1 onvindbare schroef van binnen vast aan de kledingkast), bodemplankeruit, verwarmingsslang een stuk omleggen, bodemplank er weer in, naar de bricolage om een extra bodemplank te kopen want de wasmachine steekt iets uit en moet wel stevig staan.

Dan is er onverwacht onder de kledingkast een aansluiting ontdekt om warm water naar het zwemplateau te leiden: is dat even luxe: kan je je na een bad zout zeewater, zelfs met halfwarm zoet water afsproeien-nog effe en er staat inderdaad een jacuzzi, Fulco Baas!

Na de bodemplank kan de wasmachine erin, de vraag is of het gaat lukken vandaag...Het klussen vergt tijd: om de verwarmingsslang te verleggen moet er een gat gezaagd worden. We zijn gisteren op goed geluk naar de Lidl gereden en vonden tot ons grote geluk een all-purpose zaagmachine in de aanbieding....moest zo wezen..

Ondertussen lopen we om de haven heen naar Celtic Nautica, Mark, de man die alles weet, om een T-stuk te vragen. Het wordt meteen gezellig, als je vuil en smeerolie en zooi niet in ogenschouw neemt. We krijgen te horen hoe hij de opdracht aan het vervullen is om op een motorschip een nog kleinere (en dus 3x duurdere wasmachine) in te bouwen-hele badkamer moet daar eerst uitgezaagd worden...In de aansluitingverzameldoos die omgekeerd wordt zit niet wat Peter wenst, het past allemaal niet. Peter gaat naar de Bricolage...

Peter komt terug met wasmachineslangen en een T-stuk van Gardena die in normale slangen passen maar niet in de bootwaterslang. Deze heeft een harde binnenkern en heeft door zijn verharde binnenkern een kleinere binnenmaat dan verkrijgbaar is. Die binnenmaat moet 12 mm zijn. Peter gaat terug naar de Brico, met zijn zeer ruime sortering in 16 mm, 20 mm, 25mm enz. enz. Met een 10 mm met verdikken met tape lukt het niet om de slang aan het T-stuk aan te sluiten.

Het is inmiddels 18.30 uur en we gaan morgen nog maar eens op jacht. Mogelijk moet Brian een passend T-stuk opsturen.

Wassen kan gewoon. De machine staat naast de bank half voor de badkamer. Na opruimen, sjouwen, inruimen van de kamer (we pletteren alles maar willekeurig terug) kunnen we weer zitten en slapen. En Peter blijft ongelofelijk optimistisch. Sinds de wens een wasmachine te verkrijgen zijn we anderhalve maand verder.

Dit klusje duurt nog even....ondertussen hebben we motregen afgewisseld met zon, een heerlijke temperatuur maar ja, geen stoel om op te zitten en op dek liggen is met motregen geen optie.

Een kat ligt al twee dagen in de fietsmand onder de buiskap en heeft een geweldige tijd met meeuwen kijken, de andere kat ligt tijdens het geklus onder een kleed in een mandje op ons bed en het zal hem een worst wezen wat we doen.

We hebben zojuist uitgerekend dat was doen met eigen machine 2000 euro kosten gaat schelen in 5 jaar tijd. Een leuk bedrag. Meer over "wat kost zo'n wereldreis nou eigenlijk" (en wat kan je uitsparen, heel belangrijk) in een nieuwsbrief.

De nieuwe computer is overigens aangesloten, hij werd door DHL bij het Havenkantoor afgeleverd. Zonder internet leven is ondenkbaar geworden.

We hebben er plezier in.

14 februari, bij windkracht 9 op Cabo de Sao Vicente

...we rijden opnieuw door de West Algarve in regen, zware bewolking en harde wind, op weg naar de Kaap. Hoe lenteachtig ook de begroeiing aan het uitkomen is, hier teistert de wind het land altijd en naarmate we westelijker komen worden bomen schaarser. Bijzonder groen is het struikgewas van kruiden en heide en distel en lage dennen die toch weer proberen stand te houden in de harde venijnige wind.

En dan opent zich de vlakte van de kapen en net op dat moment zien we de volgende depressie over de Atlantische Oceaan aankomen en breekt los boven Sao Vicente. We staan met enkele auto's en we kunnen niet gemakkelijk het portier openen. De storm rukt aan de kaap, aan de rotsen en aan ons. Hand in hand lopen wij naar de rand. De storm is aanlandig dus we hoeven niet bang te zijn in de kolkende uiteenspattende golven geblazen te worden, maar toch...het is indrukwekkend en heel even beangstigend.

Terecht noemde men dit oord ooit het einde van de wereld. We zien hoe woest de zee kan zijn. Eenzaam, koud en ongenaakbaar liggen de klifvormige landtongen als plakken eeuwig gesteente in de branding.

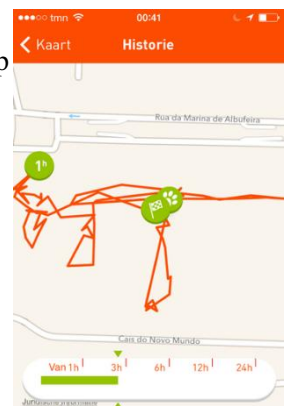
Het bijzondere aan het baaitje achter de kaap is dat je met dit weer, deze westerstorm en golven van 7 meter toch kunt ankeren. Wel is waar lig je onrustig maar als vluchtbaai moet het te doen zijn. Of je dan wel slaapt is een ander verhaal, waarschijnlijk doe je geen oog dicht.

15 februari, queeste for cat

Een zeereis met Siamezen is een succes...

Voor het eerst verliezen we spoor van Odin. Zoals gewoonlijk vraagt hij 's avonds om er even uit te mogen: op de bovenste tree van de trap en:, maauw!" In het begin van de reis liep Peter mee, en Odin was aangelijnd. Nu loopt Odin vaak alleen omdat we door de GPS precies kunnen zien waar hij is. Soms gaat Peter 's avonds mee omdat Odin dan grotere stukken over de steiger kan lopen en ook omdat Freija dan even kan meelopen. Wanneer Odin alleen loopt en Peter roept hem of klapt in zijn handen, dan komt Odin meteen terug. Dat hebben we dus goed getraind...

Deze avond, na 2 x rondje steiger lopen blijft Odin zeuren. Ach, laat hem maar joh. We checken de GPS status en zien dat Odin onverwacht een heel andere kant van de haven is opgelopen, en dat vertrouwen we niet. Daar is een schuine loopplank parallel aan de wandelpromenade...

Peter vliegt achter Odin aan, maar te laat. Odin is van loopplank naar een balk onder het over de haven hangende stuk promenade gesprongen en Peter ziet hem daar lopen. Het is erg lastig te zien: Odin gaat over de balk onder de hele wandelpromenade door naar de andere kant van de haven terug, maar Peter raakt het spoor bijster. Peter loopt blootsvoets, haast zich om schoenen toegegooid te krijgen en een lantaarn en gaat op zoek. De GPS zegt elke keer dat Odin op een bepaalde plek moet zitten nog steeds onder de promenade maar Odin mauwt niet en is niet te zien. Uiteindelijk zegt de GPS dat Odin achter de haven loopt, in een stuk onbebouwd met wilde struiken begroeid land. De batterij van de iPhone van Peter raakt leeg, Annelies checkt op de computer waar Odin moet zijn en zij rent dan de steigers af, roepend naar Peter waar hij zou moeten zoeken. Dit herhaalt zich een paar keer en het is koud en we vrezden hem niet meer te pakken te kunnen krijgen. Straks is de batterij van de GPS van Odin leeg en wat dan...?! Het is inmiddels 00.30 uur.

Volgens de laatste status blijft Odin op 1 plek, achter de omgevallen ijzeren schutting van de haven, in het struikgewas. De plaats is niet gedetailleerd aangegeven, maar in een straal van 4 meter zou hij moeten zitten. Odin hoort waarschijnlijk stress in de stem van Peter en nu loopt Annelies langs de omheining. Waar de ijzeren schutting gebogen is begint Annelies een paar voor Odin bekende zinnen te zeggen, woorden die zij meestal gebruikt als troost of om hem te stimuleren aan dek te komen. Hij mauwt! Uiteindelijk kruipt Peter op handen en voeten door dore struiken, onder bloeiende mimosa en andere rootzooi op het gemauw af en ziet hem uiteindelijk zielig, koud, zeer angstig en verlamd van schik zitten. Als Peter hem oppakt houdt hij zich heel stilletjes en samen banen ze zich een weg terug naar Annelies. Terug op de boot, ondertussen 00.30, merkt Freija dat hij wel heel bijzonder ruikt. Odin gaat van de zenuwen veel eten en wil toch weer naar buiten maar helaas dat hebben we nu wel gehad.

De wasmachine: even een update:

We rijden naar Lagos naar de mooie Chandlery Sopramar en de rit naar Lagos, 55 km door het heuvelland is prachtig. Ook in deze chanderley kan het T-stuk niet geleverd worden. Daarom maar een aansluiting om de doorgesneden slang te repareren zodat de achterkajuit weer opgebouwd kan worden. Het idee is nu om de aansluiting toch in de douche te maken en de aansluiting van de buiten douche, die daar ook zit, te gebruiken voor de wasmachine. Op deze manier kan de wasmachine soap in een afzienbare tijd beëindigd worden. Later als we wel een 12 mm T-verbinding vinden kan die gebruikt worden voor de buitendouche.

Na de nachtelijke avonturen van gisteren is Odin wel heel timide, hij voelt wel dat er iets niet helemaal goed gegaan is. Voortaan wel aan een touwtje en niet meer alleen weg. Zo een avontuur willen we niet meer meemaken.

17 februari, Kurkfabriek Novacortiça, Estoi, Milreu en de verrassing van de dag..

Novacortiça S.A. is een naamloze vennootschap met als aandeelhouders de leden van dezelfde familie.

Het bedrijf is gevestigd in het zuiden van Portugal in S. Brás de Alportel , een dorp in de Algarve in de uitlopers van de Serra do Caldeirão , beschouwd als de beste regio van kurk in de wereld .

[Lees meer over productie en de producten in een blog.](#)

Het is 7 graden geweest vannacht, nu 15 graden. Februari in de Algarve. In de luwte op de boot is het zeer aangenaam. De zon prikt. Genieten is het in elk geval van het licht - de lux - die mensen zo hard nodig hebben. Na een kwartier zoeken naar de autosleutel, pfff, gaan we om 09:30 uur op weg naar São Bras de Alportel. Een snelle rit over de A22 richting Faro, de mooie slingersnelbaan door de groene heuvels van de Algarve. Dichtbij São Bras rijden we door een landschap van kleine citroengarden, Johannesbroodbomen, waar nu de lange nieuwe peulen aan hangen, mimosa en amandelbomen.

We worden zeer gastvrij en professioneel ontvangen door de vertegenwoordigster van het bedrijf. Na een koffie in een café aan de overkant, want we zijn iets te vroeg, nemen we deel aan de excursie in de fabriek. Deze bestaat uit een 45 minuten uitleg over kurkeiken, oogst, bedrijf, productie en producten. Daarna wandelen wij over het terrein

langs de stapels geogoste kurk, palletten gekookte kurk (zie blog) en zien in de hallen de vervaardiging van hun product: stoppers en granulaat. Na deze interessante rondleiding zijn ons een paar dingen goed bijgebleven:

- Voor de werknemers wordt goed gezorgd (...was dat ook niet in de visverwerkingsfabriek van Portimão-op een of andere manier weten Portugezen hun arbeidsomstandigheden op hoog niveau te houden)
- Een paraplu met een flinterdunlaagje kurk -het product van Pelcor, kost 130,= euro! Beter niet laten hangen na het uitgaan.
- Alleen Moët et Chandon en Tattering champagne dragen een stopper van het beste geperste granulaat. Grappig: Italië importeert het stoppertje van minste kwaliteit voor hun Prosecco's.
- Alleen zeer goede lang houdbare wijnen dragen een echte kurk.

Poussada Palacio do Estoi:

We nemen vlak bij Sao Bras een zijweg naar de Poussada. Ook niet-gasten van dit luxueuze monument-hotel mogen een kijkje nemen in de pastelkleurige Roccoco-zalen met wit romantisch stucwerk en de tuinen.

Een Poussada is een Portugese term voor een veelal luxueus hotel dat vaak gevestigd is in een historisch gebouw, vergelijkbaar met de Spaanse paradores. In de jaren 1940 werden de eerste pousadas opgericht door de Portugese staat.

Het romantische Roccoco-hotel heeft betoverende tuinen met oude bomen, fonteinen en stenen beelden en een muziekpaviljoen. Het onderste terras biedt een paviljoen met blauwe en witte tegeltableaus, het "Huis van de Cascade" biedt aan de binnenkant een kopie-beeld van de Drie Gratiën van Canova. Het bovenste terras, de veranda van het huis, heeft een groot paviljoen met glas in lood in azuurblauw en geel, fonteinen versierd met nimfen en een niche tegels.

Het paleis was het idee van een lokale edelman, die kort na de start van de bouw in het midden van 1840 stierf. Een andere lokale persoonlijkheid, José Francisco da Silva, verwierf het paleis en voltooidde het in 1909. Dankzij het geld en inspanningen besteed aan de bouw van het paleis, werd hij tot burggraaf van Estoi benoemd.

In 2006 werden twee levensgrote vrouwelijke "onbetaalbare" beelden van 200 kilo per stuk, die uit Italië waren geïmporteerd, gestolen. De sculpturen waren de "ex libris" van de paleistuin. Het Estói Paleis werd volledig gerenoveerd door architect Gonçalo Byrne.

Klik hier om op de site van de pousada te komen: [Paleis van Estoi](#)

Ruines Vila Romana de Milreu

Even verderop ligt het bewijs van Romeins landleven op zijn elegantst: de opgraving van een herenboerderij met groot thermencomplex uit de 2e - 3e eeuw na Chr. De ruinemuren geven een indruk hoe een aanvankelijk bescheiden boerderij was uitgegroeid tot luxueus landgoed.

In de ijskoude wind, en scherpe middagzon die wil branden op je huid, wandelen wij door de opgraving en gaan na deze mooie culturele dag terug naar Skadi en de katten.

Wanneer we de auto parkeren gaat de telefoon van Peter: de Marina meldt dat er een vrachtwagen bij het ponton staat met een pakket voor ons: de nieuwe rubberboot is gearriveerd! Peter, onvermoeibaar als hij altijd is, pompt hem meteen op en gaat de roeipanen testen. „Kom op, meid, spring erin!" Zo cirkelen we even met rubberbootje rond de Skadi, waar de katten helemaal confuus staan te kijken waar wij nou weer mee bezig zijn. Toch is hun 3-dimensionale idee van reizen al behoorlijk ontwikkeld want even later klimt ook Odin in de boot om hem te inspecteren.

Een wens op de Bucket-list kan doorgestreept. We gaan geweldig ankeren en met de rubberboot naar de kant in de Middellandse Zee. Yeah!

20 februari, de wasmachine staat

De zon is teruggekeerd in de Algarve. Vandaag bereikt de temperatuur weer 19 graden. Na 17.00 uur daalt de temperatuur wel steeds snel en de zijn koud: laagst gemeten: 7 - 9 graden. We hebben doorlopend in de nacht gestookt. 's Nachts natuurlijk gematigd, want slapen in een cabine doen we later wel. Nu een nacht zelfs niet gestookt. Maar bij ontwaken springt Annelies uit bed, doet een plasje, zet de kachel voluit weer onder het donzen dekbed. Pas als het warm is komt ze uit haar en doucht in de voorverwarmde badcel.

eindelijk
nachten
avond en
tropische

en duikt
holletje

Oja en dan mogen we niet vergeten te zeggen dat we het Dr. Frank dieet volgen en dat Peter in totaal sinds vertrek door normaal te eten en nu mede door 5 weken dieet 18 kilo is afgevallen en Annelies sinds 2 jaar terug is op 62 kilo. 4 kilo kwijt. De Dames weten wel hoe onprettig het aan kan voelen als je broek niet goed past, en een paar zaken te ver uitpuilen.....Dus, alvorens terug te springen in bed weegt ze zichzelf en deze ochtend roept ze :Yes ik mag iets met suiker. Het duurt 3 weken voordat je afgekickt bent van suiker. Overal zit suiker in ook in fruit. Het is een hard drug.

Voor wie wil weten wat wij niet eten (rijm):

- Geen brood - wel kwark of sojameelpannekoek (roomkaas, zalm of kaas/bacon), ei gekookt of gebakken.
- Geen rijst, pasta, aardappel - wel vlees, vis.
- Geen bliksoep/groenten - wel verse groenten alle soorten, graag avocado.
- Geen suiker, sap, witte wijn, bier, fruit - wel cola light, lightsap, 1 glas rode wijn, soms een sinaasappel
- Geen vla, zoete toetjes - wel melk in de koffie, thee
- In de avond stukje kaas, worst, Annelies neemt 100 gram volle yoghurt

Havenverhaal:

Vandaag genieten we van een cappuccino, voor Peter een Americano, in de kuip in de zon met een Nederlandse krant. Ondertussen wordt onze aandacht getrokken door een Engels echtpaar schuin tegenover ons. De man staat bij ons al te boek als schreeuwerig en bemoeierig. De dames die hier boten schoonmaken zijn door hem al beschreeuwend overvallen met de opmerking dat zij moeten uitkijken met het gespetter met al dat water, want er zijn overal op de pontons stopcontacten.

Nu is het Dinghy-leerdag. Zij moet leren varen met de Dinghy - hij geeft vanaf de boot instructies!! Zij denkt het wel te weten - hij vindt van niet! Zij scheurt het volgende ponton om en is uit zijn zicht verdwenen, en gaat even helemaal los. Vlak voordat zij de hoek omgaat schreeuwt hij nog :„, come back, come back!". Zij denkt:, F...you". Wij vermaken ons zeer.

Dan zet Peter met de hulp van Kees van de Eleanor de wasmachine op zijn plaats. Afwerking van de kast geschiedt later, want we willen deze mooie dag uitbuiten en gaan een rit maken met de auto en gaan het stuwmeer Barragem de Bravura, achter Lagos/Odiaxere bezoeken. Mooie route door de groene heuvels en provinciale weggetjes met Mimosa, de lentebloeier van deze maand. Ook langs de stadsavenue's staat het vol met Mimosa en ook lavendel komt uit.

De katten willen natuurlijk meteen weer buiten. In de ochtend is het over het havenwater staren en hun ogen zijn aldoor gericht op meeuwen, mussen en onze huis-aalscholver. Wanneer Odin op de kant springt loopt Annelies even mee. Maar overdag is er eigenlijk geen gevaar dat hij "het rit aan neemt". Freija kan zich onder weldadig mussengechilp in haar fietsmand nestelen deels in de zon en helemaal gelukkig zijn. Wanneer wij in de kajuit bezig zijn roept ze Mauw om even te checken of wij er nog zijn. „Ja, we zijn er !" roepen wij dan terug. Vanmorgen confisqueerde Odin, voor de tweede maal deze reis, de fietsmand van Freija. Hopelijk kunnen wij hem ook eens in zijn eigen mand onder de buiskap zetten als we varen. Bij Odin moet alles gedoceerd aangewend worden. Dus wie weet..

Wanneer wij om 18.00 uur thuis komen mag Odin streng aangelijnd even lopen. Wij maken het eten klaar: Peter maakt eerst de instant Cheesecake die wij verdiend hebben. Odin is echt op rottigheid af en terwijl Annelies in de pan roert en even omkijkt richting slaapkamer ziet zij haar sexy hemdjes langs de deuropening vliegen: Odin is haar lingeriemand aan het uitmesten. Soms is het of je kleuters in huis hebt.

22 - 23 februari, tussen de Barrocal en het Venetië van de Algarve

Alvorens aan onze bergroute te beginnen stoppen wij bij het eerste de beste sinaasappelstalletje na Albufeira. Een zowat tandeloze boer van midden 40, die overloopt van plezier en hartelijkheid en enthousiaste over zijn oogst, toont ons zijn voorraad. We wensen graag zoete sinaasappelen: doce? Sim, doce! Proef maar. Hij snijdt er twee open, het zijn enorme navelsinaasappels. Hij snijdt ook een mandarijn open. Ze zijn heerlijk zoet, het sap druipt uit onze monden over onze handen. We nemen een zak van 5 kilo voor 2 euro. In ons verdere praatje met deze vriendelijke vriend, vertelt hij dat de sinaasappels van de Algarve de beste zijn van heel Portugal, vanwege het klimaat. We vergelijken prijzen en kwaliteit en zeggen hem hoe duur het in Nederland is. „in de bergen hier, betaal je 10 cent per kilo”, zegt hij.

We bezoeken de markt die een van de grootste is in de omgeving: die van Messines in het achterland van Albufeira. Hier ligt, van oost naar west, het grote agrarische landschap, tussen kust en bergen: sinaasappels, amandelen, kurkeiken, olijfgaarden, vijgen. Een rit door de Barrocal brengt ons daarna via een stille slingerweg naar het Barragem de Arade, de stuwdam van de rivier de Arade. ...Het Arade stuwmeer is alleen te zien vanaf de Via Algarviana, een wandelpad dat de gehele Algarve doorkruist.

De Via Algarviana heeft een lengte van 240 km. van oost naar west. Het was oorspronkelijk een religieus pad waarover pelgrims naar de kaap bij Sagres liepen, waar de relikwieën van de heilige São Vicente waren gevonden (!).

De onderdompeling in de natuur begint op de kade van Alcoutim, bij de rivier de Guardiana en voert door het Serra do Caldeirão, een gebied waar veel kurk wordt geproduceerd en waar de typische dorpjes zoals Salir, Benafim en Alte zeker een bezoek waard zijn. Halverwege, ter hoogte van São Bartolomeu de Messines, voert de route langs de rivier Ribeira do Arade door een prachtige omgeving. Na deze ongerepte natuur voert de route door Marmeleite, Bensafim en Barão de São João en door een pijnbomenbos. De Via Algarviana bereikt het eindpunt in het natuurpark Parque Natural do Sudoeste Alentejano e Costa Vicentina, wat meteen ook de best bewaarde kuststrook van Europa is.

Uitzichten zijn prachtig over de eeuwig groene heuvels van de Barrocal. Wij rijden verder langs stille berghellingen van rode steen en met kurkeiken. De hellingen zijn bezaaid met witte zonneroosjes, Cistus genaamd. Thijm, lavendel en rozemarijn geurt alom. Tot onze grote verbazing blijken wij ons opeens te bevinden boven de vallei waar het Lynx Breeding Centre is gevestigd. Eerder hebben wij op afstand kennis gemaakt met de Lynxen in het kasteel van Silves, waar een expositie was en vanwaar je d.m.v. webcams een blik kon werpen in de babykamer. Het centrum ligt in een kom omsloten door de Serra, van de wereldse dingen afgesloten. Bovenop de berg rijden we tegen het hek aan, daarachter in de vallei gebeurt het allemaal. Peter heeft helaas zijn telelens niet bij zich...en we dalen verder af naar de kust.

Het is bijna onvermijdelijk om niet langs boomgaarden te rijden. Het barst van de sinaasappelen hier. Je kunt ze gewoon van de weg af halen. Na deze rit in natuur komen we terug in Albufeira. Ondertussen voelt het rijden over de wegen aan als thuis, het is een soort "scheuren over de Aziëweg en Australieweg in Zoetermeer, zegt Annelies. Ze kent nu alle bochten en hellingen en weet precies wanneer je moet schakelen en waar de hobbels en gaten liggen. Gezicht op de haven is altijd mooi als je steil (en lekker hard) naar Orada afdaalt.

Een leuk uitstapje is ook het bezoek aan Tavira. We hebben een huurauto dus we profiteren ervan. De slingersnelweg blijft mooi om te rijden. Tavira is van oudsher het vakantieadres van de Portugezen, ver weg van de drukte tussen Albufeira en Portimão. We rijden via St.Lucia., stad van de Octopus, dus Polvo eten is een "must". Dit is een oud vissersplaatsje waar je (gelukkig) nog de vissersbootjes op het strand ziet liggen en waar je aan de boulevard vis kunt eten. De lagune verbindt St. Lucia met Tavira. Het veerpontje kan je naar het Ila de Tavira brengen waarachter het witte strand blinkt. Wij besluiten dit toch maar te bewaren voor later en gaan het historische centrum in. We drinken een Café Americano op het Praça da Republica, met zijn filigreimbalkons, waarna wij een onopvallend juweel van een kerkje binnenlopen.

Niet vermeld in de reisgidsen en naar onze mening de mooiste van de drie die wij in Tavira zien, verbazingwekkend in architectuur en weelde. De kerk van Onze Lieve Vrouwe van de Golven in Tavira, welke geheel gerestaureerd is, enkele foto's van de restauratie zijn te zien als je hierop klikt: [Igreja nossa senora da ondas](#).

Deze kerk is de levende getuigenis van de maritieme bedrijvigheid van Tavira en de sociale broederschap van zeelieden en vissers daarachter: Broederschap van San Pedro Conzalves Telmo de patroonheilige. De rol van de kunstenaars die toen werkten in de stad Tavira, heeft bijgedragen tot de rol die deze stad had als een centrum van een regionale school van de Renaissance architectuur. Gebouwd in de 16e eeuw, door de aardbeving in 1755 verwoest en herbouwd onder leiding van de Barok-architect van de Algarve. Speciaal is het in perspectief geschilderde plafond.

Een wandeling door het witte stadje, waar een rustiek met palmen omgeven stadsplein aan de rivier gelegen is, en waar straten een flinke opknapbeurt krijgen, brengt ons ook naar de muren van het ooit Moorse Kasteel. Het binnenhof is aangelegd als een klein exotisch arboretum, de toren geeft uitzicht op de oude vierzijdige stadsdaken. Tavira, het Venetië van de Algarve, fraai plaatsje aan de Gilão rivier.

26 februari, „dat gaan we dus niet doen“.

Weersomslag in de Algarve en in heel Zuid Europa is het koud tot aan de Canarische eilanden.

Formentera 18 graden. Hier regen en windstoten, 16 graden. Vandaag geen zon. Geen animo bij Freija en Odin om naar buiten te gaan. Ze liggen - en dat gebeurt heel vaak- in de nacht bij elkaar en ze blijven bij elkaar. Annelies loopt in de vroege ochtend voorbij en zegt: Hé Odin! Odin gaat als een herdershond zitten en fixeert zijn ene niet schele oog op haar alsof hij wil zeggen: wat had je ?! Om 11.00 uur heeft Odin besloten geen stap buiten te wagen en tigt knor knor onder zijn oude vest. Freija blijft in haar schapenvacht mandje en aanschouwt ons met grote blauwe ogen, likt het kwarkbakje uit en hoopt op beter weer...en meeuwen. Gisteren had Odin bijna een mus te pakken op de steiger. Letterlijk mokkend liep hij Skadi weer op.

Peter is bezig de mooie halogeen zalinglichten aan de zalingen te bevestigen. Al een keer in de mast gehesen. Vandaag nog een keer, om de elektriciteitsdraad door de mast te trekken. Buren in de appartementen volgen de reportage vanaf hun balkons. Ongetwijfeld zijn de katten ook een leuk observeerobject. Steevast zit er een bruine overwinterende opa op een balkon elke ochtend te genieten van de zon en van wat er allemaal gaande is op Skadi. Zijn vrouw reddert, hij zit. Je begint de mensen te kennen, de studenten die van hun instituut hier naartoe lopen, de rokende Portugese vrouwen, de veel te blote Engelse toeristen met witte benen. En andersom natuurlijk ook. Er komen wat meer schepen aanleggen. En mensen doen hier zo hun klusjes op de boot. Onze "to-do-list" wordt klein.

De regen stort dan opeens op de Skadi, het Saharazand van een andere bui wordt er meteen afgespoeld. Winstoten lopen tot in de avond op tot 8 Bft. hier in de kom van de haven 6 Bft. en meteen daarna valt hij weer zowat weg. Dit was verwacht, we sluiten ons op in de boot. Dit heet Portugese Noord. Was dat niet die wind die je in een ruk van Galicië naar Lagos brengt? Die is dus iets te laat. Mañana heet dat hier....en dat geldt dan ook meteen voor Peter: vandaag gaat Peter dus niet de mast in : ..„dat gaan we dus niet doen!"